

CEBA CAMEL-LITZADA

La Mariona seu a la cuina de casa seva. Mentre pela cebes per fer un rostit, pensa que la vida s'hi assembla molt, a les cebes. Capes i més capes que sovint et fan plorar...com ara. Plora perquè als seus quaranta-set anys no es veu amb forces per ser la mare positiva i lluitadora que sempre ha procurat ser, una referència, algú de qui sentir-se orgullós. És la mateixa necessitat que ja sentia quan era una nena, una necessitat visceral de complaure, llavors, els seus pares. Ara, els seus pares, el seu marit i, sobretot, els seus dos fills.

Quan va acabar el COU, el seu germà, l'Ignasi, ja feia un parell d'anys que estudiava Enginyeria Industrial a Barcelona; ell era el llest, l'esbojarrat, ella, l'aplicada, la bona nena. – Ja tindràs temps d'estudiar, si realment ho vols – li havia dit el seu pare amb la secreta esperança que desistís dels estudis i es quedés el negoci familiar. I va ser així que ahir, després de gairebé trenta anys de treballar a *Tot Il·luminació*, i amb els seus pares ja jubilats, va haver de comunicar l'imminent tancament a l'última dependent que li quedava. La noia, que evidentment ja s'ho temia, va sortir a fer un cafè i va deixar la Mariona sola. Asseguda a la vella cadira de vímet on s'enfilava de petita per dibuixar a la taula on son pare quadrava els comptes, va fixar la mirada en l'antic mirall amb marc de fusta treballada, herència dels seus avis, que repenjava a la paret feia anys. Els mateixos anys que feia que la seva tieta Aurora el reclamava i durant els quals el seu pare el confiscava, sorrut, sense cap intenció de cedir-lo, que ja havia cedit prou. Aquell mirall li va tornar una imatge que no li va agradar gens. Era una dona, ja que la possibilitat que algú es pogués referir a ella com a noia era més que remota, a no ser, és clar, que aquest algú hagués nascut durant la

segona república. En fi, una dona. Els cabells panotxa apagats per tantes metxes i aquella despietada bombeta halògena que deixava en evidència les arrugues i el contorn flàccid del seu rostre cansat, li van fer comprendre un cop més per què els homes ja no la miraven com abans, sinó amb una cruel indiferència. Era un deteriorament progressiu, lent però sense descans, com la pluja suau que va calant poc a poc i quan te n'has adonat, duus la jaqueta xopa. Ja a començaments d'estiu, en fer el canvi d'armari i després d'unes tristes comprovacions, va desterrar les minifaldilles al fons d'un calaix - Per quan la Neus sigui gran - va pensar, amb malenconia però tot i així amb aquell reconfort agredolç que sentim els pares de saber que tenim una mena de continuïtat en els nostres fills. Immersa en aquells pensaments, va sentir el telèfon.:Nena, he sentit que tanqueu la botiga. Quin greu...Tants anys!

Tieta? Hola... - A la Mariona no li havia caigut mai bé la seva tieta, amb qui només es duia deu anys, i el fet que el seu pare en desconfiés, tampoc no li aplanava gaire el camí. - Qui t'ho ha dit?

La teva mare... M'he quedat planxada. I escolta, què penses fer ara?

Doncs no ho sé, de moment he d'arreglar tota la paperassa...

Escolta, xata, ara que hi penso, aquell mirall dels papes, saps quin vull dir, oi? doncs et faré un favor i te'l vindré a buscar, així menys feina tindràs quan deixis el local. - Deixar el local? Va sentir una punxada a la boca de l'estómac. Però si aquell local amb bigues al sostre era una segona casa! Fina ara no havia sigut conscient de fins a quin punt li dolia tancar. Ja no aniria a buscar el cafè de mig matí al bar del Manel, ni elogiaria com un ritual diari les fantàstiques orquídiess

de la floristeria de la Rosa, ni escoltaria dissimuladament les converses serenes i pausades dels avis asseguts al banc quan feia cua per comprar l'*euromillón* dels divendres, i que la feien entendre i de vegades petar de riure. "Si escoltéssim més els avis, se'ns passarien moltes ximpleries..."

Tieta, perdona, t'he de deixar, entren uns clients, i potser són els últims.

No n'hi havia cap de client. I la Mariona va pensar que, de fet, en els últims mesos eren gairebé tan cars de veure com el seu germà. El trobava a faltar.

Quan va acabar la carrera, l'Ignasi de seguida va volar, fixat per una multinacional que el volia a la filial de Munich. Passats els quaranta es va casar amb una bavaresa que va conèixer a l'Oktoberfest, es van establir a Barcelona i no van tenir fills. Ara és el director executiu d'una empresa amb seu al Passeig de Gràcia, que es dedica a la comercialització de tot tipus de productes de luxe. La crisi no els havia ni tan sols despenyat, i la seva clientela rica i extravagant augmentava dia a dia. Es pot dir que és un paio feliç, sense complexes, que viu i deixa viure, que estima la seva dona i la seva feina i que manté el contacte amb la família, especialment amb la seva germana a qui adora. Últimament, però, la notava distant, suposava que la feina a la botiga se li feia més feixuga que mai. Com havia pogut malgastar els seus millors anys en aquell laberint de llums, cables, endolls i bombetes que ja de ben petit li feia basarda? Però aquest matí està content, una trucada de la seva mare li ha donat forces per fer-li entendre a la Mariona que ara té una oportunitat d'or per fer el que realment vol, per posar-se ella mateixa al capdavant de la seva llista de prioritats, per primer cop a la vida.

“Pipip!” - La Mariona s'eixuga les llàgrimes per mirar el whatsapp que acaba de rebre. L'Ignasi, segur que la mama li ha dit.- “Q passa microbi!” “Suposo q t'he enganxat muntant una súper festa!”

- “+ o –...” “burru...” “stic preparant el sopar...” “q diran els nens Ignasi?”

- “????”

- “no vull q pensin q la seva mare ha fracassat”

- “????” “els nens el q volen és una mare feliç, i ho eres venent bombetes?”
“dissabte venim a dinar, l'Anke i jo, i portarem vi, això ho hem de celebrar!”

La Mariona seu a la cuina de casa seva. Mentre acaba de pelar les cebes, continua pensant que la vida s'hi assembla molt, a les cebes. Sovint fan plorar, sí, però si les cous a foc lent, t'obsequien amb uns moments tan dolços que fan que tot hagi valgut la pena, “com el somriure que em regalen cada tarda la Neus i el Josep quan els vaig a buscar a l'escola abans d'obrir”. Aquella nit, dirà al seu marit que s'està plantejant convertir l'antic local en una botiga de... encara no ho sap...samarretes?, sempre li han encantat: de disseny, amb motius de Tarragona per fer ciutat, fetes amb cotó procedent d'agricultura ecològica, també per a nens,... El cap li bull amb tot d'idees. S'imagina l'emprovador presidit pel mirall d'herència dels avis i la tieta emprovant-s'hi resignada l'última col·lecció. S'imagina l'imponent llum Skygarden que encara té en stock,- l'únic caprici que s'havia permès a la botiga en tots aquells anys i que, incomprendiblement, no havia aconseguit vendre - amb una bombeta de 20 watts, això sí, groga i benèvola, que li recordarà que encara es pot fer mirar. Ha canviat el menú del sopar. La carn la courà a la planxa i la ceba, la ceba la farà caramel·litzada.